

ידויו גלוי-הלב של שמואל קריב, שנידון בגיל 15 על רצח דודתו ושופט שוב לשבע שנות מאסר, על אונס פרוצה כבולה

אונס או מלכודת?

שנות-מאסר. מיקרה אונס אחר נדון ב' עבר לפני הרכב-השופטים המחמיר: זאב צלטנר המנוח (נשיא), שולמית ולנשטיין ומרדכי בן-דרור. שני נערים ששדדו ישי שה בת 72, קשרו אותה, אנסו אותה והתעללו בה, נידונו ל-14 שנות-מאסר. אצל קריב לא היה זה אונס במובן המלא של החוק, שכן אין מחלוקת על כך שהפרוצות באו עימו מרצונו ואף רצו לשכב עימו, שכן זהו עיסוקן. אך כל זה לא הועיל בבית-המישפט המחוזי והעונש נגזר מבלי שלסניגור ניתנה אפ' שרות סיים את סיכומיו. (....אנו מצ' טערים" קבעו אז השופטים, "הזמן דו' חק, ולא נוכל להמתין לגמר הסיכומים של הסניגור. אם לא נכריע את הדיון ייסחב העניין בלי סוף... העובדות די טריות במחשבתנו, ואנו נשתדל להכריע את הדיון כאילו שמענו סיכומים גם מצד הסניגור," הסביר השופט כהן.)

בוקציה נגד שולחו, ושבת-המישפט הס' תמך יתר על המידה, על עדויותיה של פרוצות, השייכות מטבע-הדברים לעולם העבריין. זיו גבה שכר-טירחה סימלי עבור המישפט המסוכן בשל מצבה הרחוק של מישפחתו של קריב.

הסיוע שהיה בידי המישטרה לעדויות שלוש הפרוצות — היה קלוש. חלק ני' כר מהפרטים והעובדות, שיכלו לשמש כסיוע לעדויות הפרוצות — לא נמצא. קריב מונה פרטים ועובדות אלה ברשימה שלהלן.

אולם השופטים המחוזיים בנימין כהן (נשיא), אליהו וינגרד ונחמיה בר, הר' שיעו את קריב וקיבלו את עדויותיהן של שתיים מהפרוצות (אדלה מישעלי וז'קלין רובינשטיין) כנכונות. השופטים קבעו, בין היתר, שהעדויות הן "זהב טהור", וצינו ש"גם הפרוצות ראויות להגנה", שעה ששלחו את קריב ל-15 שנות מאסר.

התיק הוא יוצא דופן מבחינה מיש' פטית, ואין לו תקדים. מעולם לא הובא לבית-המישפט נאשם באונס, שבגיליון ההרשעות שלו מופיעה הרשעה על רצח. אנס אחר, "ליוני היפה" מחיפה, הור' שע גם הוא באותה תקופה בסידרת מעשי-אונס של פרוצות. עונשו — שלוש

מסורים, מדריכי גנ'ע ומדריכי-נוער — פקדו את המקום וטיפלו בנוער העבריין. נרקמו קשרים בין העבריינים לבני-גילם בעיר ובקיבוץ. צה"ל ניסה לגייס חלק מן השמוטים אל בין שורותיו. קריב הת- גייס אף הוא, לאחר מאבק ממושך. הוא השתחרר כאדם חדש — אופטימי ומלא רצון.

אחרי שיחרורו עבד כמדריך חבורות רחוב בעיריית חולון, אך סולק כשנודע עברו. אך הוא המשיך לשמור על קשר אמיץ עם נערי חבורת-הרחוב "שלו".

ברשימה שלהלן, האחרונה, מתאר קריב באופן בהיר, את עיקר ההאשמות במישפטו האחרון. הוא נעצר בעיקבות תלונתה של פרוצה, והואשם בעוד שני תיקים של אונס פרוצות. על אחד מהם, זה שנפתח בעיקבות תלונתה של פרוצה בשם יפה, זוכה קריב לחלוטין. שופ' טי בית-המישפט המחוזי הרשיעו את קריב בשני התיקים האחרים, וגזרו לו עונש של 15 שנות-מאסר.

פרקליטו של קריב במישפט זה היה עורך-הדיון מאיר זיו. במהלך ההגנה הת- רשם זיו עמוקות מהטרדיה האישית של קריב, לחס בבית-המישפט כאריה. הוא טען בלהט שהמישטרה עשתה פרו'

"הוא קשר את ידי לאחור, ואמר לי שהתענוג שלו זה לראות אותי כך מת- ענה ולעשות ביד," סיפרה אדלה מיש- עלי, פרוצה תל-אביבית, בעדות מרשיעה נגד שמואל קריב. "הוא רצה שאעשה לו אותי לעשות זאת כשאני קשורה. אמר לי שבא לו עלי ורצה לשכב אתי.

"אמרתי לו שישחרר אותי, כי אי-אפ' שר כשאני קשורה. כעשיתני לו בפה ימא לו זרע. רצה שוב פעם לשכב אתי במש- אמרתי לו שישחרר אותי, כי כשאני קשורה לא אוכל לעשות מאומה. אמר בסדר, ושיפתח לי את הרגליים. ביקשתי שיפתח גם את הידיים. הוא פתח את האזיקים בידיים, ושכב אתי. הוא שכב, גמר תוך שניות. קמתי והתלבשתי..." כך היא תיארה במישטרה ובבית-מיש' פט את אשר התרחש בביתו של קריב ברמת-גן. גירסתו של קריב תובא להלן.

זוהי הרשימה הרביעית, והמסיימת, של יומני האסיר שמואל קריב (קרישני בוים). זהו גם החלק הדרמאטי ביותר ביומנו של הצעיר בן ה-24, שהצליח לח' זור מעולם הפשע, לשרת בצה"ל שירות מלא ללא דופי, ולחזור אל ספסל הנא- שמים בפרשה טראגית זו, שרבות בה המחלוקת המישפטיות.

ברשימות הקודמות תיאר קריב בני- לוי-לב מדהים את ילדותו, סיפור הגי- ייתמותו מאמו שחלתה בטרטון, רצה דודתו מנהלת בית-הספר ב'פון, שאותו הוא ביצע עם חברי-לדו, בשנת 1968, ושבעקבותיו הוא נשלח לשמונה שנות מאסר בבית-הכלא לעבריינים צעירים ב' תל-מונד.

קריב תיאר בפורטרוט את הנעשה בתור ככי המוסד, שאילו שולח מדינת-יש- ראל את נעריה קודר מדרך הישר. תי- ארוו של קריב קודר בתחילה: אלימות חסרת-מעצורים, אונס ומעשי-סדום מזע- זעים שהדעת אינה מעכלת אותם, צפי- פות ופחד. לאחר-מכן באה קרו-אור: ההנהלה התחלפה, ובכלא נעשתה פעולת- שיפור רבת-היקף: עובדים סוציאליים

פסק הדיון נכתב על-ידי השופט וינגר- רד, ונקרא ב-20 ביולי 1977. שנה לאחר- מכן מחקו שופטי בית-המישפט העליון, חיים כהן, משה עציוני ומאיר שמגר, את רוב סעיפי-ההאשמה הנותרים, והפחיתו שמונה שנות מאסר מעונשו של קריב, שהועמד עתה על שבע שנים. הוא הורשע באונס הפרוצה אדלה מישעלי בדירתו, וזוכה מזה של ז'קלין רובינשטיין וכן מסעיפי השוד.

הזיכוי החלקי בא אחרי ניתוח מעמיק של הפסיקה האנגלית, האוסטרלית וה- אמריקאית, בכל הקשור במיסדרי-זיהוי. ה- הניתוח הביא את השופטים למסקנה ש- מיסדרי-זיהוי של קריב במישטרת רמת- גן לא היה תקף.

אך האצבע המאשימה מופנית בעיקר כלפי החברה הישראלית, שאלה הם מוסדות-הכליאה שבה. גם אם אכן שמו- לצד קריב הוא פסיכופט מיני המסוכן לציבור, אין ספק שהיה מקום להעניק לו את הטיפול הנפשי ההולם. הכתבה מעוררת שוב את השאלה הישנה: האם, בישראל, הדרך לעולם ה- פשע היא הדיסטרית?

בפתח עמדה הפרוצה מתוך תל-ברוך. לא הנערה שחיפשתי, כי אם זאת שאיתה שוחחתי בבוקר. היא נכנסה לדירה, וכש- ושאלתי אותה מה הביא אותה אלי הסבירה לי שעד אותו זמן לא הגיעה לאיזור אף פרוצה, ואם עד לאותה שעה לא הגיעה אף בחורה מן הסתם לא תגענה האחרות, ולכן היא באה אלי כדי לספק את רצוני ולקבל אתני.

הסכרת לה שאני לא מעוניין בחסדיה. אמרתי לה שהבחורה שאותה חיפשתי היא בחורה שאני מכיר, ושהפגישה בינינו לא תוכננה כדי לקיים יחס-מין. זאת, מן ה- סתם, לא היתה מסוגלת לתפוס זאת, וניסתה לספר לי מה היא יודעת לעשות במיטה, ולשכנע אותי עד כמה כדאי לי לתנות עימה אתנבים. שותב דחיתי את הצעתה. ואמרתי לה שלא חסרות לי ידידות וחברות אשר עימן אוכל לחלק את מיטתי ללא תשלום, ומלבד זה אין לי תקציב כספי להנאות מסוג זה.

היא התרגזה, ואמרה לי שהמגונית שבה הגיעה אלי עלתה לה מאה לירות ודרשה ממני סכום זה כפיצוי. אמרתי לה שאני

כשרים מסוג זה, וכשראיתי את הגיפ'ה הי- מישטרית החלטתי לעזוב את האיזור, כדי שלא יראו אותי עומד שם ויחשבו שאני סרסור.

אהבים עם פרוצה

שהנעתי את מכוניתי ועמדתי לני- סוע, אותה לי הפרוצה * בידה. עצרי תי, ואו היא ניגשה למכוניתי וביקשה טרמפ עד הצומת הקרוב. אומנם הצומת היה קרוב, אך הבנתי שהיא פוזרת מהשוטרים והסעתי אותה. עצרתי בצומת והיא לפני שנידה, הביעה לי שוב את עצמה. סירבתי שנית. ביקשתי ממנה לאתר עבורי אותה נערה שחיפשתי והשארתני בידה את כתוב- תי ופרטי כדי שהנערה שאותה חיפשתי תדע איך להגיע אלי. נסעתי הביתה, הת- חלתי לסדר את הבית לקראת שבת. לפתע צילצלו, בדלת. ניגשתי ופתחתי.

לימדה חברתי. בית-הספר נמצא ברמת אביב, וכשהגעתי נודע לי שתברתי גמרה ללמד ונסעה הביתה. מכוון שהייתי לא רחוק מתל-ברוך, נסעתי לשם כדי לאתר אותה הבחורה שסטתה מדרך הישר, ו' לנסות להניאה מדרך זאת.

הגעתי לתוף תל-ברוך ולא ראיתי במקום פרוצות. נסעתי קצת באיזור ואו הגעתי לצומת הקאונטרי-קלאב, שם ראיתי פרוצה שעמדה במקום. החלטתי להמתין שם, מתוך תיקוה שהיא באיזור ואם לא — היא תגיע.

הנתי עם מכונית בצד, והפרוצה ש' עמדה במקום ניגשה אלי והציעה לי את חסדיה. סירבתי. הסברתי לה שאני ממתין לבחורה אחרת. היא אמרה לי שהיא נמ' צאת באיזור לבידה, ואני החלטתי להמתין במקום מתוך תיקוה שאותה נערה שלה חיכיתי תגיע. הפרוצה שעמדה במקום ביק' שה ממני לזוז יותר לצד, כדי לא להפריע לה. עשיתי זאת. נסעתי הצידה. אחרי פרקי-זמן די ארוך ראיתי שמגיע גיפ' מישטרית של מישר-הגבול. מאז ו' מתמיד נמנעתי מלהימצא במקומות לא-

ב ינואר 1977 יצאתי למילוים. את שירות-המילוים שלי אני עושה ב' יחידה מיבצעית. גהייתי מהמילוים, אהבתי לפגוש חברי, לספר חוויות וככלל — האווירה של עם ישראל מקובץ מכל עזרי תיו, מעמדו ומכל לקווי הארץ.

בערב שבו סיימתי את חודש המילוים, נסעתי לחולון לראות מה חדש עם בחורי חבורת-הרחוב "שלי". הסתובבתי בשכונה ונפגשתי עם בנים ונבות. שמחתי לראות שהם מסתדרים יפה. פיתאום נחתה עלי בשורה קשה. אחת הנבות, כך סיפרו הי- חברי, הידרדרה והחלה לעסוק בננות. בתחילה סירבתי לעכל את הרעיון. נערה צעירה, בת 16 או 17, היתה ממש יפה! פיה מעולם לא נראתה מרשימה, או כאחת שחסר לה דבר, ואני בטוח שבחברים רבים היו מוכנים ליפול לרגליה ולעזור לה בכל.

הידיעה שאותה בחורה עוסקת בננות, היממה אותי. ביררתי היכן היא נראתה, ואמרתי לה שהיא עובדת באיזור תל-ברוך. למחרת, ביום השישי, עדיין הייתי בחו' פש, והחלטתי לנסוע לבית-הספר שבו